

A Győri Ítéltábla Pintérné dr. Kovács Klára ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Kovácsné dr. Tárzsi Csilla ügyvéd által képviselt **alperes** ellen ingatlan birtokba bocsátása iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Tatabányán, 2011. május 25. napján 26.P.20.391/2011/2. szám alatt hozott ítélet ellen az alperes részéről 3. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét **helybehagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000,- (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy bocsássa a felperes birtokába az **helység 1-i hrsz-ú, természetben "Helység"1, szám** alatti családi házas ingatlan, ezt meghaladóan felperes keresetét elutasította. Kötelezte továbbá az alperest 288.000,- Ft perköltség, valamint 30.500,- Ft kereseti illeték megfizetésére.

Az ítélet fellebbezett részének indokolása szerint a pertárgyértéket a Pp.24.§ (2) bekezdés e) pontja alapján kell számítani, tekintettel arra, hogy a birtokjoggal összefüggő per dologi jogi pernek minősül, ekként a per tárgyának értéke a felperes által megjelölt 13.200.000,- Ft. Alperes pervesztes lett, a perre okot adott, ugyanis a pert megelőző felperesi felhívásra felperes birtokba jutását nem tette lehetővé, így a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel az Itv. 58.§ (1) bekezdés a) pontjára, kötelezte az alperest az eljárási illeték megfizetésére. A felperesi perköltséget a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdés b) pontja és a (6) bekezdése alapján 50 %-ra mérsékelt összegben találta megállapíthatónak, amely a felperes által előterjesztett keresetlevél és mellékletei, két tárgyaláson történő megjelenés, a perindítást megelőző ügyvédi felhívás, valamint a per főtárgya tekintetében történő pernyertessége alapján arányban állónak fogadható el a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet perköltség és illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezésének hatályon kívül helyezését, másodlagosan megváltoztatását kérte.

Álláspontja szerint a felperes keresete a Pp. XX. fejezetében szabályozott birtokvédelmi eljárás lefolytatására vonatkozott, ezért jelen perben az illetéket az Itv. 43.§ (3) bekezdése alapján 20.000,- Ft-ban kellett volna megállapítani. Alperes a perre okot nem adott, a

felperes birtokba bocsátási kérésének eleget kívánt tenni, azt a peren kívüli tárgyalások során soha nem vitatta, pusztán a Ptk. 194.§ (1) bekezdésben írt jogát kívánta érvényesíteni, miszerint a birtokos, aki a dolog kiadására köteles, követelheti a dologra fordított szükséges költségei megtérítését, illetve a Ptk. 193.§ (2) bekezdésével élt, miszerint a birtokos a dolog kiadását megtagadhatja, amíg a birtoklással kapcsolatosan őt megillető igényeket ki nem elégítik. Az ítélet indokolása is alátámasztja, hogy a felperes az első tárgyalást megelőzően írásban, az első szabályszerű tárgyaláson elismerte a felperesi igényt. Alperes a felperes tulajdoni igényét nem vitatta, a perre okot nem adott, ezért nem alapos a felperes részére a perköltség megállapítása sem. Ugyanakkor a birtokvédelmi perekben a perköltség megállapításánál a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése alkalmazandó. Alperesnek továbbá nem áll rendelkezésre a felperes munkadíjra vonatkozó megállapodásáról információ, mint ahogy a költségjegyzéket sem ismeri, ezért álláspontja szerint a bíróság által megállapított perköltség kirívóan magas, nem áll összhangban a ténylegesen elvégzett munkával.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseinek helybenhagyását, valamint alperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az ingatlan birtokba bocsátása iránti kereset nem tartozik a felperes által hivatkozott közigazgatási eljárás hatálya alá, az igény alapja a jogalap nélküli birtoklás ténye. A pertárgyérték megállapításánál az elsőfokú ítéletben kifejtett indokokra hivatkozik. Alperes a perre okot adott, melyet alátámasztanak a felszólító levelek. Nem helyénvaló az az alperesi előadás, hogy a felperes tulajdonjogát nem vitatta, hiszen ebben az esetben tisztában kellett volna lennie azzal, hogy a birtoklásra nincs jogcíme, ennek ellenére nem adta át az ingatlant. Álláspontja szerint, mivel alperes az első tárgyaláson nem jelent meg, a követelést csak a folytatólagos tárgyaláson ismerte el, így nincs helye a Pp. 80.§-a alkalmazásának sem. A felperesi jogi képviselő munkadíj-számítást, illetve költségjegyzéket azért nem csatolt, mert a perköltség megállapítását jogszabály alapján kérte.

Az ítélet tábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés e) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

Az 1952. évi III. törvény (Pp.) 24. § (1) bekezdése szerint a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke irányadó.

A (2) bekezdés e) pontja szerint a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értékeként - a tényleg megállapítható összegtől függetlenül - az alábbi értéket kell számításba venni: dologi jogi perekben a vitás dolog (rész), illetőleg dologi jog értékét.

Az ingatlan birtokba bocsátása iránti per dologi jogi per, ekként a fenti rendelkezés értelmében a pertárgyérték meghatározásánál a vitás dolog, azaz jelen perben az ingatlan felperes által megjelölt forgalmi értékét, azaz a 13.200.000,- Ft-ot kell alapul venni, melyre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az eljárási illeték mértékét is.

Az alperes hivatkozása, mely szerint jelen per közigazgatási per (Pp.XX. fejezet), ezért az illeték összege az Itv. 43.§ (3) bekezdése alapján 20.000,- Ft, alaptalan. A Pp. 324. § (1)

bekezdése egyértelműen meghatározza, hogy a Pp. XX. fejezetének közigazgatási perekre vonatkozó, általános szabályoktól eltérő rendelkezéseit kizárólag a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perekben lehet alkalmazni, míg a Pp. 324.§ (2) bekezdése határozza meg, hogy a Pp. XX. Fejezetének alkalmazása szempontjából mely határozat minősül közigazgatási határozatnak. Tekintettel arra, hogy a felperes ingatlan birtokba bocsátása iránti polgári peres eljárást indított, nem pedig közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti pert, ezért jelen perben a Pp. XX. fejezetének rendelkezései nem alkalmazhatók, ekként az Itv. 43.§ (3) bekezdésében meghatározott tételes illeték sem, mivel e rendelkezés ugyancsak a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatának eljárási illetékét határozza meg.

Ugyancsak alaptalan alperes azon hivatkozása, miszerint a perre okot nem adott. A felperesi jogi képviselő a per megindítása előtt igazoltan felszólította írásban alperest, hogy a tárgyi ingatlant bocsássa a felperes birtokába és használatába és az ingatlanból jelentkezzen ki. A felszólító levelet a tértivevény tanúsága szerint alperes 2010. október 6. napján átvette, arra azonban nem válaszolt, a felszólításnak nem tett eleget. Alperes a szabályszerű idézés ellenére az első tárgyaláson nem jelent meg, ezért az elsőfokú bíróság bírósági meghagyással kötelezte az alperest, hogy bocsássa az ingatlant felperes birtokába. Alperes a bírósági meghagyással szemben ellentmondással élt, valamint kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet terjesztett elő, melyet azonban a bíróság elutasított. Alperes lényegében az ellentmondás folytán kitűzött tárgyaláson ismerte el felperes követelését.

A fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy bár alperes a felperes követelését elismerte, azonban nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a felek a vitát tárgyaláson kívül rendezzék, ezért a perköltség megállapításánál a Pp. 80.§ (1) bekezdése - az azonnali elismerés hiányára tekintettel - nem alkalmazható.

Alaptalan az alperes Ptk. 193.§ (2) bekezdésére történő hivatkozása, tekintettel arra, hogy az eljárás során birtoklással kapcsolatos igényre nem hivatkozott, ilyen igényt az eljárásban nem érvényesített. Erre vonatkozóan semmilyen adat, bizonyíték nem merült fel, ezért ezen a jogcímen az ingatlan kiadása megtagadásának jogosságát figyelembe venni nem lehet.

A bíróság a felperesi ügyvédi munkadíjból álló perköltséget helytállóan állapította meg, melynek során a felperesi jogi képviselő által elvégzett tevékenységet kellőképpen értékelte, azt a per ténybeli és jogi megítélésének egyszerűségére tekintettel megfelelően mérsékelte, ez arányban áll az elvégzett ügyvédi munkával, annak további mérséklésére az ítélőtábla nem látott lehetőséget.

Jelen perben a fentiekben kifejtettek szerint a Pp. XX. fejezetének rendelkezései nem alkalmazhatóak, valamint a pertárgyérték megállapítható, ezért alperes hivatkozása, mely szerint a perköltség megállapításánál az elsőfokú bíróságnak a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdését kellett volna alkalmaznia, ugyancsak alaptalan.

A fél illetve jogi képviselője jogosult eldönteni, hogy az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján kéri-e a perköltséget megállapítani. A felperes jelen esetben a fenti jogszabály alapján kérte a perköltséget

megállapítani, ezért díjmegállapodást, illetve költségjegyzéket csatolnia nem kellett, a bíróság a perköltséget a rendeletben szabályozott számítási mód alapján határozta meg.

Fentiekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A perköltségviselésére kötelezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén alapul, figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára.

G y ő r, 2012. március 8. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró